

BOBORY BALÁZS 2020.12.20 23:12

Óriás lehet – Bobory Balázs

publicisztikája

HIR

„Keresd a Kicsit!” Ez a bűvös mondat talán több százszor elhangzott edzés vagy meccs közben a három fehérvári apuka által létrehozott Főnix Gold FC székesfehérvári, Gombócleső utcai csarnokában, ahol jó néhány tehetséges gyerek nevelkedett.

„Kicsi”, azaz Szoboszlai Dominik azért kapta ezt a becenevet, mert valahogy meg kellett különböztetni édesapja alapítótársa, Molnár Csaba gyermekétől, aki a keresztségben ugyanazt a keresztnévet kapta, mint ő, és a fizikai tulajdonságok miatt ő lett a „Nagy” (jelenleg egyébként a ZTE futballistája). És ha már itt tartunk, a Főnix harmadik alapítója, Bolla László elsőszülött fia Bolla Bendegúz, akire már a válogatott szövetségi kapitánya, Marco Rossi is felfigyelt és kirobbanhatatlan a Mol Fehérvár együtteséből.

Igen, mindhárman tehetségesek voltak, és talán most nem bántom meg őket, de már akkor is a „Kicsi” emelkedett ki – nem csak közülük – egész korosztályából. Jó-jó, könnyű annak, aki egy két műfüves pályás sportcsarnokban nő fel, ahol télen-nyáron mást sem lehet, csak rúgni a labdát, és mindig akad valaki, akivel lehet lövöldözni, egyérintőzni, lábteniszezni, egy az egyezni, vagy kettő a kettő ellen játszani kiskapura.

És „Kicsi” nem is csinált szinte semmi mást, csak focizott. A Vörösmarty sulis után egyből a csarnok volt az úti célja, ahol Eszti néni korrepetálása mellett gyorsan elkészült a leckével, aztán jöhetett az edzés, utána meg minden más játék – futball-labdával.

Amikor azt halljuk, hogy Puskás Ferencéknek gyerekként csak a foci volt a szórakozásuk, és üzték éjjel-nappal, akkor el is hisszük, hogy azért lettek világsztárok, mert szinte mindent autodidakta módon elsajátítottak a grundon. A mai világ eltérő, a fiataloknak azon túl, hogy a labdarúgáson kívül rengeteg más kötelezettségük van, ami leterheli őket, órákat vesz el tőlük a sok digitális kütyü, a virtuális világ vagy éppen a plázák csillogása. A képzés viszont tudományos szintre lépett, így a mai srácok hiába töltenek kevesebb időt a futballal, mégis, mire elhagyják az akadémiákat vagy éppen az U19-es csapatot, többnyire megtanulják, ami megtanulható.

Az viszont már speciális helyzet, ha egy olyan srácnak, mint „Kicsi”, megadatik, hogy a

képzésből is a legjobbat kapja, az edzések mellett is látástól vakulásig focizhat, és még mentálisan is felkészítik a felnőtt-, profi világ kihívásaira, vagy legalábbis annak előszobájára.

Azért Székesfehérváron sokan kételkedtek abban a gyerek Szoboszlai Dominikot látva, hogy képes lesz-e kiaknázni istenadta tehetségét, mert edző édesapja egészen különleges módszerekkel nevelte, nemcsak őt, az egész korosztályát. A képzés tananyaga szerint a 13 év alatti gyerekeknél az egyik legfontosabb feladat a fiatal és a sportág közötti kötődés kialakítása, és nyilván ennek eléréshez többnyire a pozitív visszajelzés, türelmes hibajavítás vezethet, ezért sok szakember akkor is bátorított, ha az ifjúnak láthatóan nem volt affinitása, tehetsége, szenvedélye a sportághoz. Az elgondolás nem rossz, Szoboszlai Zsolt mégis másik utat választott, és bizonyos szituációkban már az egészen kicsiket is felnőttként kezelte. Igen, a Főnixben mindig volt számonkérés, volt fesszó is, ha a tanultakat nem adták vissza a srácok, és előfordult, hogy a hangerő annyira megemelkedett, hogy a szomszédos nyomdában a gépek zúgása mellett is hallották, mit tartott problémásnak a szakmai vezető. Igen, volt olyan, aki feladta, olyan szülő is, aki elvitte a fiát máshova, mert nem tutujgatták, pátyolgatták agyon. A magyar edzőképzés akkori fejesei is gyakran ingatták a fejüket, ördögtől valónak tartották a Főnixben meghonosodott módszereket, és nagyon sokszor rossz példaként emlegették különböző előadásokon.

A tehetséggondozó klubban viszont nem tettek mást, csak megpróbáltak valami újat – mind a szakmai, mind pedagógiai módszerek terén. A három alapító a Videotonból azért hozta el a gyermekét hétéves korában, mert nem látta garantálva, hogy bármilyen szintre eljutnak a srácok, ha abban a közegben maradnak. A két vállalkozó, Bolla és Molnár apuka összefogott a korábbi NB I-es labdarúgó, akkor már edző édesapával, Szoboszlai Zsolttal, aki szabad kezet is kapott, és amolyan sufnituningszerűen elindult a Főnix Gold FC, amely néhány évvel később már európai élklubok képviselőit fogadta, akik látván a gyerekeket nemzetközi tornákon, bejelentkeztek, mert kíváncsiak voltak a nívós munkára.

Szóval, ebben a műhelyben a forgács is hullott, és csak a tehetségesek és a legkitartóbbak maradhattak. Azok a gyerekek, akiken már egészen fiatalon látszott az elhivatottság, akik nem ijedtek meg saját árnyékuktól és az edző bácsi esetenkénti dörgedelmes hangjától. Ezek a srácok lelkiileg és testileg is megerősödtek, ennek is szerepe van abban, hogy most Csoboth Kevin a Benficában, Bolla Bendegúz a Fehérvárban, Molnár Dominik az ZTE-ben, Csonka András a Ferencvárosban, Bévárdi Zsombor a Lokiban szerepel, vagy éppen Varga Luca – aki 13 éves koráig volt a kapusa a fiúcsapatnak – az MTK női együttesének a tagja.

Szoboszlai Dominik pedig januártól a Bajnokok Ligája-elődöntős RB Leipzignek.

„Kicsinek” azon túl, hogy folyamatosan focizhatott, iszonyatosan nehéz dolga is volt, ezt ott dolgozó edzőként tapasztalhattam. Édesapja fia minden mozdulatát, cselekedetét, megnyilvánulását hatványozottan figyelte, és egyáltalán nem kímélte, ha valami nem olyan lett, nem úgy történt, ahogy szeretne volna. Nem, nem azzal volt baj, ha Dominik a pályán hibázott, mert Szoboszlai Zsolt főként azokat a szituációkba szereti hozni játékosait a futballpályán, amelyben hibázhatnak. Úgy gondolta, ha azokat mégis jól megoldják, akkor a tanulási folyamat eléri a célját. Az edző apuka inkább akkor volt mérges és eresztette ki a hangját, ha kisfiának néha nem volt megfelelő a hozzáállása, ha a tőle független körülményekkel foglalkozott, vagy ha tehetségénél fogva esetleg többnek gondolta magát a többiekénél. A kezdetektől elvárta gyerekétől, hogy mindig vállalja a felelősséget, legyen önbizalma a pályán, ne alibizzen, és akkor is álljon oda a sorsdöntő büntető mögé, ha előtte öt perccel már kihagyott egyet.

Nyilván egy tíz év körül gyermek lelki kiképzése rengeteg buktatóval és esetenként még azzal is jár, hogy az alany komplexusokat cipel később hosszú évekig, rossz esetben élete végéig. Szoboszlai Zsolt azonban valószínűleg eltalálta az arányokat, a határokat át nem lépve kihozta fiából a legtöbbet, amit magyar viszonyok között jelenleg lehet, és talán a legjobb pillanatban, a kamaszkor kezdetén engedte el a kezét, hogy fia az addig megismert és elfogadott értékeket magával vive lépjen át a miénknél jóval profibb világba, ahol viszont már nem ő volt a klub üdvöskéje, hanem csak egy a sok közül, és mindenért megint, sőt még inkább meg kellett harcolnia.

„Kicsi” nem nőhetett volna ekkorára, ha a mai napig nem lenne tökéletesen tisztában azzal, mit miért tett és tesz. Lassíthatta volna saját fejlődését, ha megelégszik azzal a munkával, amelyet Salzburgban kellett elvégeznie, de neki ez nem volt elég, pluszban edzett. Megszédíthették volna a tinédzserként megkeresett tízmilliók, a márkás autók és ruhák, a csinos lányok csábító mosolya, de még mindig az érdekli legjobban, ami nyolcévesen is a Gombócúti utcai csarnokban: a futball-labda. A belső motivációt, hogy mindig jobb akar lenni, onnan hozta és a családi otthonból. Mert édesapja folyamatosan versenyeztette, s bár gyakran lett a legjobb, nem engedte elszállni sem. És amikor európai topklubok vezetői keresik Dominikot, illetve a karrierjét eddig példásan egyengető menedzserét, Esterházy Mátyást, nemcsak a varázslatos jobb lábat, a technikai képzettséget, a kiváló testfelépítést látják, hanem a benne lakozó mentális erőt, az akaratot, amivel folyamatosan a csúcs felé törekszik. Nehéz megmondani, hol lesz a zenitje a húszéves, „húszmillió eurós” középpályás karrierjének, de én hiszek édesapjának, aki szerint még feljebb léphet a lipcsei klubnál is.

„Kicsi” felnőtt, és óriás lehet belőle.

1. [„Vagány fickó!” – A Szoboszlai-sztori](#)
(A MAGYAR FOCI/A MAGNUSZ FOCI/ÁLTÓZÁS/PAPIR/PA, VAGY SZOBOSZLAIDÓSIHÓ)ól most úgy kezd
[Apa, anya, csend!](#)
(ABC - A TELJES ÉLET: POÉZIS ÉS BÖRÖS ÉLET/BOI, DOG BOI/DOO/AN ÉLET/MNÓ ÉS EPOKÉ)